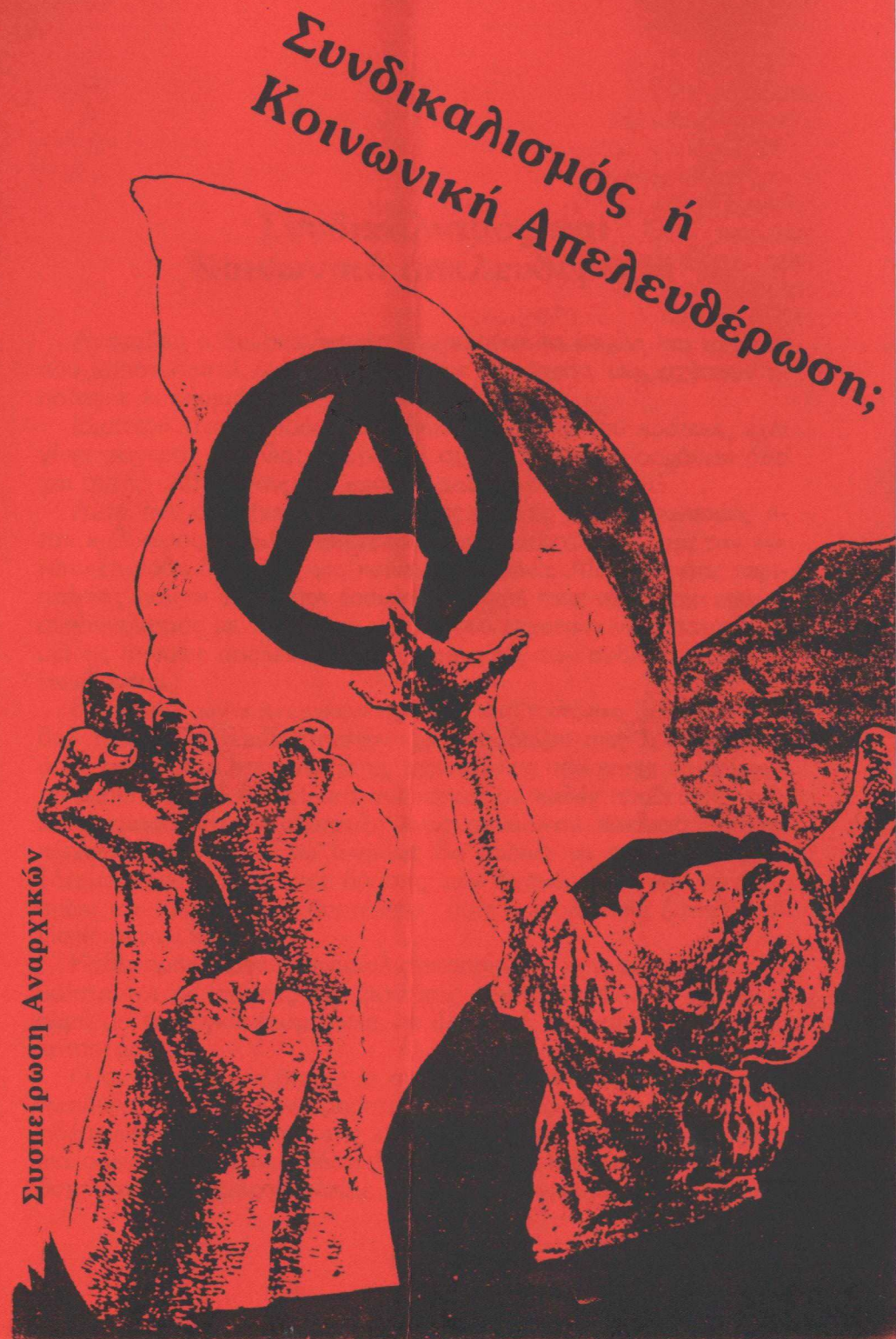

Η συμβολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων και των αναρχικών στις διάφορες κινητοποιήσεις για μισθολογικά και άλλα ζητήματα δεν μπορεί να παρά να είναι τέτοια ώστε να συμβάλλει στην ανάπτυξη του ανεξέλεγκτου από το κράτος και τους εκπροσώπους του στοιχείου, της σύγκρουσης με τους θεσμούς και τους μηχανισμούς με αδιάλλακτο και βίαιο τρόπο.

Αυτή η συμβολή δεν σημαίνει ταύτιση μ' αυτά τα αιτήματα αλλά αναγνώριση της διαφορετικής αντίληψης των αγωνιζόμενων ανθρώπων πάνω στις σχέσεις της αμοιβαιότητας.

Μέ αυτούς τους τρόπους καταρρέει η θεσμική διαδικασία, οι αντιπρόσωποι των συνδικάτων και των σωματείων μπαίνουν στο περιθώριο όχι, φυσικά, για να αντικατασταθούν από κάποιους άλλους.

Ο συνδικαλισμός, όπως και κάθε μηχανισμός και θεσμός του κράτους, επιδιώκει να συγκαλύψει και να ευνουχίσει τα στοιχεία του κοινωνικού αγώνα και της σύγκρουσης με ο,τι καταδυναστεύει κι εκμεταλλεύεται τους ανθρώπους. Η συμβολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων και των αναρχικών επιδιώκει την ανάδειξη της ανθρωπότητας και του αυτοσεβασμού μέσα από τον κοινωνικό αγώνα.

Συνδικαλισμός και Κοινωνική απελευθέρωση

Ανέκαθεν ο συνδικαλισμός αποτελούσε το μοχλό και το μέσο που χρησιμοποιεί το κράτος για την διατήρηση των σχέσεων υποταγής κι εκμετάλλευσης των ανθρώπων.

Ιδιαίτερα στις παρούσες συνθήκες ύπαρξης του κράτους, έχει γίνει φανερός ο ρόλος τόσο των συνδικαλιστικών οργάνων όσο και αυτής καθ' εαυτής της έννοιας του συνδικαλισμού.

Αυτό δεν σημαίνει πως σε άλλες εποχές ο συνδικαλισμός ήταν καλύτερος. Ίσα-ίσα αποτελούσε και τότε το μέσο για την κατάπνιξη κάθε διάθεσης για κοινωνικό αγώνα, Αλλά και στις περιπτώσεις που οι άνθρωποι έπαιρναν τη ζωή τους στα χέρια τους ο συνδικαλισμός με την όποια μορφή του ερχόταν να διαστρεβλώσει τις πηγαίες απελευθερωτικές πρακτικές των ανθρώπων που αγωνίζονταν.

Η πορεία των κοινωνικών αγώνων ιδιαίτερα στο διάστημα των δύο τελευταίων εκατονταετιών έχει αποδείξει πως ο συνδικαλισμός ακόμα και στις ελάχιστες περιπτώσεις που έτυχε να βρίσκεται κάτω από τη διαχείριση ανθρώπων με καλές προθέσεις, στάθηκε εμπόδιο στην ανάπτυξη ενός συνολικού απελευθερωτικού κοινωνικού αγώνα. Εδώ ακριβώς θα πρέπει να ειπωθεί πως το ζήτημα της ύπαρξης και δράσης των δεσμών και των μηχανισμών του κράτους δεν αποτέλεσε ποτέ κυριολεκτικά ζήτημα συγκεκριμένων προσώπων.

Κάθε προσπάθεια συνδικαλιστικοποίησης των ανθρώπων που υφίστανται τις σχέσεις της μισθωτής δουλειάς δεν έχει να κάνει παρά με τον εγκλωβισμό τους σε άλλες εξ ίσου περιχαρακωτικές καταστάσεις.

Ο συνδικαλισμός ακόμα κι όταν αυτοπροβάλλεται σαν αντικαπιταλιστικός βάζει σαν προοπτική του την εξυπηρέτηση των υποτιθέμενων συμφερόντων της εργατικής τάξης βαλμένων όμως σε μια σαφώς οικονομική βάση. Η ουσία όμως παραμένει στην αποδοχή της μισθωτής δουλειάς μέσα από την προβολή αιτημάτων

(καλύτερη μισθοί, μείωση ωρών εργασίας, κλπ) που αφήνουν άδικτη την ουσία του συστήματος εκμετάλλευσης.

Μολονότι οι εκφραστές του συνδικαλισμού ισχυρίζονται πως αποσκοπούν στην ενότητα της λεγόμενης εργατικής τάξης στην πραγματικότητα έχουν κατακομματιάσει και αποξενώσει μεταξύ τους τους μισθωτούς σκλάβους, σε σωματεία, παρασωματεία, ενώσεις, συνδικάτα κλπ. Ο μόνος συνδετικός κρίκος είναι οι διαμεσολαβητές και κρατικοί υπάλληλοι των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργάνων.

Αυτή η περιχαράκωση αποτελεί το «κίνημα» της εργατικής τάξης. Ένα ετερόκλητο σύνολο από υπαλλήλους, μισθωτούς σκλάβους, αλλοτριωμένους ανθρώπους υπάκουους στα κελεύσματα του κράτους και των εκπροσώπων του.

Φυσικά και δεν μπορεί απέναντι σ' όλα αυτά να αντιπαρατεθεί η διαχωριστική λογική της συγκρότησης της εργατικής τάξης (κάτα τα πρότυπα της αριστεριστικής εξουσιαστικής λογικής της συγκρότησης του κόμματος της εργατικής τάξης και του «γνήσιου» ΚΚΕ και άλλα παρόμοια). Όλα αυτά ανήκουν στην διαδικασία αναπαραγωγής και αναπρασαρμολογής εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών που απομακρύνουν από τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Ο συνδικαλισμός παρεμβάλλεται μέσα στον κοινωνικό αγώνα όχι για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες και τα συμφέροντα των αγωνιζόμενων και καταπιεζόμενων ανθρώπων αλλά για να τους εντάξει στις λογικές του κράτους. Αποτελεί μια τεχνική διαδικασία κι όχι μια διεργασία που αναπτύσσεται λειτουργικά μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Κατασκευάζει λογικές και αναπτύσσει πρακτικές που στοχεύουν σε αιτήματα που ζητούν μίχουλα ή καρβέλια αλλά παραγνωρίζουν ηδελωμένα την ύπαρξη του φούρνου!

Είναι αποδεδειγμένο μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες πως ο συνδικαλισμός έρχεται να διορθώσει «τα κακώς κείμενα» στη λειτουργία της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Μέσω αυτού, χωρίς να δίδεται και να γίνεται κατανοητή στην πραγματική της βάση η ουσία, γίνεται κριτική στα αποτελέσματα που προκύπτουν κάθε φορά από τις καταπιεστικές κι εκμεταλλευτικές συνθήκες κι από κει και πέρα οι υπάλληλοι του κράτους και οι κάθε είδους διαμορφωτές της κυριαρχίας μιλούν για την ανάγκη προοδευτικών δημοκρατικών κυβερνήσεων, για κοινωνική πολιτική, για κατακτήσεις και μια σειρά από διάφορα αιτήματα τα οποία είτε βρίσκονται ήδη στη λογική και τις προθέσεις του κράτους να παρα-

χωρηθούν είτε παραχωρούνται μέσα σε μια πορεία.

Πρόκειται, λοιπόν, ξεκάθαρα για μια διαπραγμάτευση των όρων κυριαρχίας. Έτσι η κοινωνική δυναμική, η πηγαία αντιπαράθεση απέναντι στην καταπίεση και την εκμετάλλευση μπαίνει σε

καλούπια. ευνουχίζεται και μετατρέπεται σε μια ζητουλίστικη διαδικασία.

Η διαπραγμάτευση από την ίδια τη φύση της οδηγεί σε αποδάρρυνση, κούραση, εγκατάλειψη στα χέρια των ειδικών που έρχονται για άλλη μια φορά να καρπωθούν από την τεχνητή αδυναμία που δημιουργήσαν σε συνεργασία με τους υπόλοιπους κρατικούς υπηρέτες.

Αυτό βέβαια αποτελεί το ένα κακό που προκύπτει από το συνδικαλισμό. Το χειρότερο είναι πως μέσα απ' αυτόν αναπτύσσεται παράλληλα η διαδικασία για την αποδέωση του κρατισμού. Πρόκειται για τις θλιβερές περιπτώσεις όπου μέσω των κομματικών και συνδικαλιστικών μηχανισμών, οι εκμεταλλευόμενοι καλούνται να αγωνιστούν για τον εκσυγχρονισμό των επιχειρήσεων, για την χρηματοδότηση των βιομηχανών, για το δυνάμωμα των παραγωγικών πηγών της πατρίδας!!!

Το πόσο άρρηκτα συνδεδεμένοι με τον κρατικό μηχανισμό και τις συνολικότερες επιδιώξεις του κράτους είναι οι διάφοροι συνδικαλιστές δεν χρειάζεται να το γράψουμε και πολύ. Όπως δεν χρειάζεται να αναλύσουμε το πως αμοίβονται πλουσιοπάροχα όλοι όσοι σε ιδιαίτερα κρίσιμες για το κράτος και τα αφεντικά περιστάσεις σπεύδουν να χαλιναγωγήσουν τις εξεγερτικές και συγκρουσιακές διαθέσεις και πρακτικές των ανθρώπων που αγωνίζονται.

Φυσικά και δεν μπορεί απέναντι στην υπάρχουσα κατάσταση να αντιπαρεταθεί μια άλλη διάσταση του συνδικαλισμού με οποιοδήποτε επιθετικό προσδιορισμό (επαναστατικός συνδικαλισμός κλπ).

Κι αυτό για ένα πολύ απλό λόγο: Ο συνδικαλισμός δεν εμπεριέχει απλά την διαπραγμάτευση, είναι από μόνος του η διαπραγμάτευση και όποιο χαρακτήρα και να πάρει δεν μπορεί παρά να οδηγηθεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σε διάλογο με την κυριαρχία. Εκτός των άλλων έχει αναχθεί σε επιστήμη με στάνταρ συνταγές και πρακτικές, με συγκεκριμένους τρόπους σκέψης ομιλίας και συμπεριφοράς κατάλληλους για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της κυριαρχίας και την χαλιναγωγήση των ανθρώπων.

Επομένως, κάθε πρακτική που ξεκινά ή προσδιορίζεται σαν παράγωγο ή αντιπολιτευτική εκδήλωση του συνδικαλισμού εφ' όσον δεν τον αρνείται ολοκληρωτικά σαν τέτοιο και δεν βάζει το ζήτημα του κοινωνικού αγώνα με άμεσο και σαφή τρόπο, κινδυνεύει να οδηγήσει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους μέσα από πολύπλοκες διαδικασίες σε μια κατάσταση που δεν θα διαφέρει ουσιαστικά από την προηγούμενη από την οποία ξεκίνησαν.

Ετσι, το ζήτημα της αντιπαράθεσης των αγωνιζόμενων απέναντι στο συνδικαλισμό δεν μπορεί να αναζητηθεί μέσα στα πλαίσια μιας αντιπολιτευτικής τακτικής απέναντι στους υπάρχοντες δεσμούς και μηχανισμούς του κράτους (μιας και τα συνδικαλιστικά όργανα δεν αποτελούν παρά δεσμούς και μηχανισμούς του) αλλά στον αγώνα για την κατάρρευση και την ολοκληρωτική τους καταστροφή.

Οι κατά καιρούς εμφανιζόμενες νέες «τάσεις» μέσα στο λεγόμενο εργατικό κίνημα που ευαγγελίζονται καλύτερες, περισσότερες και αγωνιστικές κατακτήσεις των εργαζόμενων και οι οποίες ποτέ δεν χάνουν την ευκαιρία να καταγγείλουν τις υπάρχουσες συνδικαλιστικές ηγεσίες για ξεπούλημα των αγώνων και άλλα παρόμοια, δέλουν να αποτελέσουν την εναλλακτική διέξοδο του συνδικαλισμού για την διατήρηση της μισθωτής σκλαβιάς, επιζητώντας να γίνουν χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη.

Ενδιάμεσος αγώνας

Δεν είναι λίγες οι φορές που με ορισμένο τρόπο έχει επανέλθει το ζήτημα του ενδιάμεσου αγώνα των καταπιεσμένων.

Αυτή η φόρμουλα αποτελεί το ξαναζεσταμένο φαγητό που σερβίρεται σαν φρεσκομαγειρεμένο στους καταπιεσμένους προκειμένου να αναπτυχθούν και πάλι λογικές και πρακτικές που έχουν αποδειχθεί αναποτελεσματικές για την καταστροφή της κυριαρχίας και την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτό το ζήτημα έχει σαφώς ουσιώδη στοιχεία του συνδικαλισμού όσο κι αν προτάσσει πολλές φορές το συγκρουσιακό και το αδιαμεσολάβητο στοιχείο. Κι εδώ είναι το ζήτημα που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή.

Γιατί και στην προκειμένη περίπτωση ο αγώνας των ανθρώπων μερικοποιείται, κατευθύνεται στην πραγματοποίηση ενός αιτήματος ή μιας απαίτησης, την επίτευξη, δηλαδή, ενός συγκεκριμένου στόχου.

Μια τέτοια προσπάθεια αγνοεί το γεγονός πως ο οποιοσδήποτε μερικός αγώνας ακόμα κι αν κάποια στιγμή κατορθώσει να πετύχει το στόχο που έχει βάλει, αφήνει όλα τα περιθώρια στο κράτος να καλύψει τις απώλειες που ενδεχόμενα θα έχει από αυτή τη σύγκρουση.

Μετά, όπως και με τον συνδικαλισμό, για την επίτευξη του εκάστοτε στόχου, προϋπάρχουν ή φτιάχνονται διάφορα όργανα-δομές. Φυσικά δεν εννοούμε πως υπάρχει μια ταύτιση με τα όργανα του συνδικαλισμού αλλά οπωσδήποτε δεν θα πρέπει να θεωρηθεί χωρίς σημασία πως ο προκαθορισμός ενός αγώνα σαν ενδιάμεσου σημαίνει και το φτιάξιμο αντίστοιχων δομών που μέσα από τον χαρακτηρισμό «μαζικές» έρχονται να εξυπηρετήσουν ενδιάμεσες (μεσοβέζικες) καταστάσεις.

Εξ άλλου, δεν ανταποκρίνεται στα ουσιαστικά (πραγματικά) χαρακτηριστικά των αγώνων των καταπιεσμένων η θεωρητική σύλληψη περί ενδιάμεσου αγώνα, εξ αιτίας του ότι με τον τρόπο αυτό προσδιορίζονται ορισμένα πλαίσια ακόμα και ως προς τις λεγόμενες «μαζικές δομές».

Σύμφωνα με τον ενδιάμεσο χαρακτήρα που προσδίδει, αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να αποφύγει την κατασκευή σταδίων για τον κοινωνικό αγώνα, κάτι που σημαίνει πως ανεξάρτητα από προθέσεις υπάρχει μια πολύ συγκεκριμένη προσπάθεια ταξινόμησης των κοινωνικών δραστηριοτήτων. Αυτό και μόνο το γεγονός είναι ιδιαίτερα φορμαλιστικό και ενεργεί περιχαράκωτικά ως προς τους κοινωνικούς αγώνες.

Επιλέον η κατασκευή οργάνων και συντονιστικών σύμφωνα με μια τέτοια άποψη δεν θα μπορούσε να έχει αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά αλλά τα στοιχεία ενός μικτού σχήματος ή σχημάτων.

Το «άλλοθι», βέβαια που χρησιμοποιείται για την προβολή των μαζικών δομών είναι η σύνδεση με το «μαζικό» ή το «εργατικό» κίνημα. Αυτή η σύνδεση δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια διαχωριστική θέση που υπονοεί ότι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι βρίσκονται εκτός κοινωνίας ή εκτός κινήματος. Όμως μια τέτοια λογική πέρα από το ότι μισοκρύβει την έννοια της πρωτοπορίας από την άλλη, αποδέχεται την ύπαρξη κινήματων (δηλαδή περιχαράκωμένων οργανωτικά και πολιτικά κοινωνικών συνόλων) και αθέλητα συμπλέει με τη άποψη του κράτους που μιλά για «ξένα στοιχεία που διεισδύουν μέσα στους αγώνες και τις πορείες».

Για όλα αυτά ένα είναι το απόλυτο σίγουρο: πως οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι (και μαζί μ' αυτούς οι αναρχικοί) αποτελούν ένα απο τα πιο ζωντανά κομμάτια της κοινωνίας συμμετέχουν, συμβάλλουν ή και δημιουργούν κοινωνικά γεγονότα και δεν έχουν καμμία ανάγκη «σύνδεσης».

Κινήματα, Αυτονομία, Ομοσπονδίες

Η φόρμουλα του κινήματος αποτελεί την χλιοειπωμένη διατύπωση που χρησιμοποιείται για να δείξει ότι κάτι βρίσκεται σε κίνηση ή κατευθύνεται με συγκροτημένο τρόπο για την πολιτική ή κοινωνική ανατροπή μιας υπάρχουσας κατάσης (στην καλύτερη διατύπωση). Όμως αυτή η έννοια είναι ξένη προς την κοινωνική πραγματικότητα και θέλει στην ουσία να βάλει όρους και να δώσει άλλοθι για χειραγωγικές διαδικασίες.

Στην πραγματικότητα οτιδήποτε βρίσκεται εκτός κινήματος επιδιώκεται να υποταχθεί στις θελήσεις του. Όσοι βρίσκονται εκτός σωματείου δεν τους επιτρέπεται να εκφράσουν τη γνώμη τους και να τη διαμορφώσουν μαζί με τους ανθρώπους που θέλουν πραγματικά να αγωνιστούν για τις απόψεις τους και να εκδηλώσουν πρακτικά τις επιθυμίες τους. Σύμφωνα με την ίδια λογική επιχειρείται να τους απαγορευτεί να συμμετέχουν σε εκδηλώσεις και πορείες των διάφορων «κινήματων» από τη στιγμή που θέλουν να εκφράσουν έμπρακτα τη διαφορετικότητά τους σε σχέση με τα προδιαγραφμένα από τους διοργανωτές.

Η έννοια του κινήματος αποβλέπει και εγκαθιδρύει μια κατάσταση βοσκών και προβάτων, στην οποία θα πρέπει να απαγορευτεί η είσοδος ή και η απλή παρουσία των «κακών λύκων». Τα μέτρα είναι οπωσδήποτε κατασταλτικά και περιλαμβάνουν αλυσίδες περιφρούρησης, προσπάθεια άσκησης βίας και σε κάθε ευκαιρία παράδοσή τους στις ένοπλες συμμορίες του κράτους.

Αυτά όμως τα κινήματα και τα όργανα έχουν ανοιχτές τις πόρτες τους σ' όλα τα όργανα του κράτους (βουλευτές, υπουργούς, κομματάρχες κλπ). Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, από τη στιγμή που τα συνδικατα και τα σωματεία αποτελούν δεσμούς και μηχανισμούς του κράτους.

Απέναντι σ' όλα αυτά προτάσσεται από πολλούς η δημιουργία αυτόνομων εργατικών ενώσεων, σωματείων, συνδικάτων κλπ.

Η έννοια της αυτονομίας είναι αρκετά παλιά. Είμαι αυτόνομος σημαίνει ότι έχω δικούς μου νόμους διαχειρίζομαι μια πραγματικότητα με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που υπάρχει.

Η ύπαρξη των νόμων όμως συνδέεται με την ύπαρξη συγκροτημένων ή συγκροτούμενων μορφών κυριαρχίας. Η αυτονομία χρησιμοποιήθηκε σαν ένα ιδεολογικό ρεύμα αντιπαράθεσης στον

επίσημο μαρξισμό. Χωρίς όμως να αρνείται την ουσία της μαρξιστικής ιδεολογίας και πρακτικής αλλά εξετάζοντας και βάζοντάς την σε διαφορετική οπτική γωνία.

Η αυτόνομη οργάνωση προϋποθέτει μια διαφορετικού τύπου οργάνωση αλλά οπωσδήποτε μέσα σε ορισμένα ιεραρχικά πλαίσια.

Προϋποθέτει ακόμα την ύπαρξη ευρύτερων δομών και συγκροτήσεων τους στη βάση του συντονισμού. Κατευδύεται, λοιπόν, στην ύπαρξη μιας σειράς οργάνων που συνδέονται με τεχνικούς τρόπους.

Κι αυτή η ίδια η άμεση δημοκρατία παρά το ότι μπορεί να ανέχεται την πληθώρα των διαφορετικών απόψεων εν τούτοις δεν παύει να εκφράζεται μέσα από το δίπολο πλειοψηφία - μειοψηφία, στο οποίο με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η μειοψηφία υποχρεώνεται να ακολουθήσει την πλειοψηφία.

Είναι ξεκάθαρο πως οι όποιες ομοσπονδοποιήσεις οργάνων και «μαζικών» δομών δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα της κοινωνικής απελευθέρωσης αλλά ούτε και του άμεσου αγώνα που πραγματοποιούν οι εξουσιαζόμενοι άνθρωποι. Άλλωστε, αυτές οι ομοσπονδοποιήσεις δεν μπορούν καν να δώσουν τα λεγόμενα έμβρυα ή κύτταρα μια νέας οργάνωσης της κοινωνίας με συνθήκες ελευθερίας.

Οι μέχρι τώρα προσπάθειες ομοσπονδοποιήσεων έχουν καταλήξει σε όργανα που βρίσκονται πολύ μακριά από τα κύτταρα που θα συμβάλουν στην ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Η οποιαδήποτε συγκρότηση κινημάτων δεν μπορεί παρά να επιφέρει νέους διαχωρισμούς ανάμεσα στους εξουσιαζόμενους και αγωνιζόμενους ανθρώπους. Γιατί, τα όποια κινήματα επιδιώκουν πάντα να κρατήσουν για τον εαυτό τους και για όσους περιλαμβάνουν (στην καλύτερη περίπτωση) το προνόμιο του γνώστη των μεθόδων της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να προέλθει μέσα από σχηματισμούς που έχουν δοκιμασθεί σε προηγούμενες συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού και οι οποίοι αποδειγμένα δεν απέδωσαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Η ατομική και κοινωνική απελευθέρωση δεν αποτελεί υπόθεση των κινημάτων, των δομών και των ομοσπονδιών αλλά της ίδιας της δραστηριοποίησης των αγωνιζόμενων ανθρώπων και του εμπλουτισμού της πείρας και της δράσης τους τόσο από το άμεσο παρόν όσο και από το παρελθόν.

Αυτό δεν σημαίνει την αναπαραγωγή μοντέλων ούτε την κα-

τασκευή ενδιάμεσων σχημάτων αλλά ούτε και την ανάπτυξη της λογικής του εφικτού και των αριθμητικών αυξήσεων μέσα από διάφορες δομές..

Μια αναρχική «πρόταση»...

Χρειάζεται στις τωρινές συνθήκες να ενδυναμωθούν οι ζωογόνες και δυναμικές πρακτικές που οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι προβάλλουν μέσα από τη δράση τους. Μπορεί έτσι πολύ συγκεκριμένα να ξεπεραστεί η λογική της πρωτοπορίας και της κομοιριάς που αναπτύσσεται μέσα από σκέυεις και απόγεις που επιζητούν συνδέσεις με τους αγωνιζόμενους με αναπαλαιώσεις ή εκσυγχρονισμούς μεθόδων και πρακτικών.

Είναι γεγονός πως πολλοί άνθρωποι, εγκλωβισμένοι μέσα στις λογικές της κυριαρχίας οδηγούνται σε πρακτικές εφικτού. Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε αυτή την κατάσταση. Από την άλλη όμως δεν θα είναι λειτουργικό προς την κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης το να συμβάλουμε στη διατήρηση ψευδαισθήσεων και του εγκλωβισμού που έχει δημιουργήσει το κράτος και τα όργανά του.

Είναι φανερό πως άνθρωποι σπρώχνονται να ζητήσουν μερικές δραχμές αύξηση που θα εξανεμισθούν στην πρώτη αύξηση της τιμής ενός αγαθού. Είναι βέβαιο πως καθημερινά θα πληθαίνει η λεγόμενη στρατιά των ανέργων και των υπο-απασχολούμενων. Οι εκμεταλλευτές και καταπιεστές θα συνεχίζουν να μεγαλώνουν το χάσμα των μισθών ανάμεσα σε διάφορες ομάδες ανθρώπων που βρίσκονται υποταγμένοι κάτω από τις σχέσεις εκμετάλλευσης και εξουσιασμού.

Δεν αποτελεί λύση η προβολή μεγαλύτερων μισθολογικών αιτημάτων σε σχέση μ' αυτά που προβάλλουν τα Συνδικάτα και η ΓΣΕΕ, ούτε καλύτερων συνθηκών μισθωτής δουλειάς, ούτε εξίσωση στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Γιατί σε τελική ανάλυση όλα αυτά δεν αφορούν ούτε άμεσα ούτε μακροπρόθεσμα την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Σε κάθε περίπτωση η λεγόμενη εργατική τάξη έχει κατακερματιστεί από τις ίδιες τις συνθήκες της επιβεβλημένης κυριαρχίας. Στόχος του κοινωνικού απελευθερωτικού και συνεπώς αντικρατικού αγώνα δεν είναι η επανασυγκρότηση της όποιας τάξης αλλά η καταστροφή του κράτους, των τάξεων και κάθε είδους

διαχωρισμών ανάμεσα στους ανθρώπους.

Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι να προταχθεί ένας άλλος συνδικαλισμός στον ήδη υπάρχοντα αλλά η πλήρης καταστροφή αυτού του δεσμού και του μηχανισμού του κράτους και των κεφαλαιούχων.

Δεν είναι να ανασυγκροτηθεί μια οποιαδήποτε τάξη και να μετατραπεί σε μια φαντασίωση μέσω της οποίας θα πραγματοποιηθεί δήθεν η ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Δεν αποτελεί σκοπό του κοινωνικού αγώνα η ιερή προσήλωση στο εμπόρευμα, τα μέσα και τις εγκαταστάσεις παραγωγής. Ο,τι φτιάχτηκε με το αίμα και των ιδρώτα εκατομμυρίων ανθρώπων τους ανήκει έτσι κι αλλιώς πέρα από νομοθεσίες και διατάγματα. Καλούνται λοιπόν να τα κατακτήσουν ή να τα καταστρέψουν. **Καμιά λύπηση και καμιά λατρεία δεν μπορεί να υπάρχει για τα είδωλα του εμπορεύματος και της παραγωγικής διαδικασίας!**

Οι άνθρωποι έτσι κι αλλιώς θα ζητούν άλλοτε καλύτερευση της θέσης τους στον υπάρχον σύστημα κυριαρχίας κι άλλοτε την καταστροφή του και την απελευθέρωσή τους ή και τα δυό μαζί με διάφορες πρακτικές που θα κατατίθενται στο συνολικότερο κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η συμβολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων και των αναρχικών στις διάφορες κινητοποιήσεις για μισθολογικά και άλλα ζητήματα δεν μπορεί να παρά να είναι τέτοια ώστε να συμβάλλει στην **ανάπτυξη του ανεξέλεγκτου από το κράτος και τους εκπροσώπους του στοιχείου, της σύγκρουσης με τους δεσμούς και τους μηχανισμούς με αδιάλλακτο και βίαιο τρόπο.**

Αυτή η συμβολή δεν σημαίνει ταύτιση μ' αυτά τα αιτήματα αλλά **αναγνώριση της διαφορετικής αντίληψης των αγωνιζόμενων ανθρώπων πάνω στις σχέσεις της αμοιβαιότητας.**

Μέ αυτούς τους τρόπους καταρρέει η δεσμική διαδικασία, οι αντιπρόσωποι των συνδικάτων και των σωματείων μπαίνουν στο περιθώριο όχι, φυσικά, για να αντικατασταθούν από κάποιους άλλους.

Ο συνδικαλισμός, όπως και κάθε μηχανισμός και δεσμός του κράτους, επιδιώκει να συγκαλύψει και να ευνουχίσει τα στοιχεία του κοινωνικού αγώνα και της σύγκρουσης με ο,τι καταδυναστεύει κι εκμεταλλεύεται τους ανθρώπους. Η συμβολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων και των αναρχικών επιδιώκει την **ανάδειξη της ανθρωπινότητας και του αυτοσεβασμού** μέσα από τον κοινωνικό αγώνα.

Ο αγώνας ενάντια στα σωματεία και τα συνδικάτα περνά μέσα από την άρνηση των δεσμών και των μηχανισμών. Συνεπώς **δεν μπορεί να υπάρχει κανένας σεβασμός στις αποφάσεις τους.** Κι αυτό είναι κάτι που το επιβάλλει η ίδια η πραγματικότητα του κοινωνικού αγώνα και η αναγνώριση των διαφορετικών απόψεων, αντιλήψεων και πρακτικών που οφείλουν να μπαίνουν σε πράξη κι όχι να ευνουχίζονται χάριν τού εφικτού και των αποφάσεων της πλειοψηφίας.

Η οργάνωση των αγώνων στην οποία είναι προσηλωμένοι όλοι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι δεν βρίσκεται ούτε μέσα σε κινήματα, ούτε μέσα σε σχήματα και δομές αλλά μέσα από οργανωμένες συλλογικότητες που εξυπηρετούν τις ανάγκες για άμεση δράση και κοινωνική απελευθέρωση. Κανένα μοντέλο οργάνωσης όσο ιδανικό κι αν φαίνεται δεν μπορεί να εξομοιωθεί με την οργανωμένη δράση των ανθρώπων που προκύπτει μέσα από την ελεύθερη θέληση και τη διάθεση τους κι όχι με δολώματα αυξήσεων μισθών και καλύτερων συνθηκών δουλειάς.

Η προσήλωση σε οργανωτικά σχήματα και η λατρεία προς αυτά εμπεριέχει την έννοια της αδυναμίας γεγονός που οδηγεί στην απόρριψη της δυναμικής που έχουν και εκφράζουν οι κοινωνικοί αγώνες.

Συνδικάτα, σωματεία, δομές, κάδετες και οριζόντιες, ομοσπονδίες, συντονιστικά κι άλλα παρόμοια όσο κι αν φαντάζουν αποτελεσματικά κι ονειρικά δεν μπορούν να ανταποκριθούν στην δυναμική που προτάσσει ο κοινωνικός αγώνας και οι συνθήκες που συνεχώς μεταβάλλονται.

Εξ άλλου μια οδοντόπαστα όσο μαλακή κι αν είναι με τον καιρό σκληραίνει!!!

Απέναντι στις αρτηριοσκληρωμένες δομές και τα όργανα η δυναμική του κοινωνικού αγώνα προβάλλει σχήματα και συλλογικότητες βασισμένες στην ελεύθερη θέληση και στη συγκεκριμένη ή γενικότερη επιλογή δράσης χωρίς προκαθορισμένα χρονικά όρια ζωής ή μεγαλόπνοους στόχους. Μπροστά στην τεχνική των συντονισμών προβάλλει **η ελεύθερη συνεργασία** πάνω στη δράση ή για την άμεση δράση.

Αυτά είναι τα στοιχεία που αναδεικνύει η απελευθερωτική πρακτική. Αυτές είναι οι δυνατότητες μέσα από τις οποίες οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι μπορούν να εκφράζουν τις δελήσεις, τις επιθυμίες και να καταθέτουν τις πρακτικές. Αυτά έχει αποδείξει ο κοινωνικός αγώνας πως είναι τα μόνα όπλα που δεν μπορούν να σκουριάσουν μέσα στα χρονοντούλαπα των ειδικών και διαμεσο-

λαβητών. Αυτά είναι τα όπλα που μπορούν να κάνουν ικανές να πραγματοποιηθούν ακόμα και τις ελάχιστες απαιτήσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων αλλά και να δημιουργήσουν τις γενικότερες προϋποθέσεις για την καταστροφή του κράτους και των εκμεταλλευτικών σχέσεων.

Πρωτομαγιά 1995

Συσπείρωση Αναρχικών